

ТАЈНИ ЖИВОТ “ЈЕХОВИНИХ СВЕДОКА”

Ако је неко познат по неуспелим пророчанствима о последњим временима, онда су то Јеховини сведоци. Чарлс Тејз Расел је најавио пропаст свих земаљских власти 1914. Дошао је Први светски рат, али власти нису пале, мада су велике државе (Аустро – Угарска, рецимо) нестале са лица земље. Када су видели да се то није десило 1914, предвидели су пропаст за 1915; кад и то није било по предвиђању, рекли су да ће 1920. године “телесни одступници од Христа бити апсолутно одбачени”, уз наступање “свеопште анархије у јесен 1920. године”... И то се није десило. Последње пророштво тицало се 1975, кад су мислили да коначно стиже “крај света”... Сад јеховистичко вођство у њујоршкој бруклинској четврти више не жели да “погађа” датуме, да се по ко зна који пут не би осрамотили.

Оснивач јеховистичког покрета, Чарлс Тејз Расел, кога се јеховисти данас одричу, мада се и даље служе његовим библијским коментарима, је човек који је сву “пророчку” причу и покренуо. Прича је почела часописом “Кула стражара”, који је од 6000 примерака дошао до савременог тиража од 18 милиона, дистрибуираних у разним земљама света. На самом почетку издавања “Куле стражаре” је и Раселова женидба Маријом Екли, уз венчање у Питсбургу. Марија је Чарлсу извесно време помагала, а 1897. се развела од њега, да би 1903. повела бракоразводну парницу, коју је 1906. Расел изгубио. Пошто је осуђен на плаћање велике алиментације, откривено је да се велики новац слива у његове руке преко неколико подружница и да се паре које добија премештају у његов џеп преко холдинг компаније у којој је Расел држао 990 долара почетног капитала, а двојица његових следбеника укупно десет долара.

На почетку Раселове проповедничке каријере стоји и манипулација “чудотворном пшеницом”, коју је дотични продавао по долар за фунту тврдећи да ће расти брже но обична. Новине које су излазиле у Бруклину као “The Eagle” (“Орао”) објавиле су податке о “чудотворној пшеници”, па чак и карикатурални стрип. Сматрајући да му “руше углед”, Расел је тужио новине и тражио 100.000 долара одштете. Наравно, изгубио је спор, а и пшеница се није показала баш најчудотворнија – расла је као и свака друга. Затим јеховистички пророк решава да крене на светску турнеју.

“The Brooklyn Daily Eagle” од 19. фебруара 1912, на страни 18, објавио је извештај о “светској турнеји” г. Расела, на којој је проповедао имагинарној пастви (као самопроглашени пастор; о тој врсти “пасторства” видећемо нешто касније). Први јеховиста је најпре посетио Хонолулу, и објавио да је тамо беседио окупљенима. Проповед је штампана у плаћеном огласу у локалном листу “Presto!” и била је пуна комплимената на рачун Хаваја као “земаљског раја”. Новине “Хавајска звезда” откриле су да је Раселово “обраћање јавности” обична лаж, јер се Расел у луци задржао само неколико сати и није ником беседио. Према подацима објављеним у часопису “Орао” од 11. јануара 1913. Раселово путовање с мисионарским циљем наставило се у Јапану и Кини, где се, крајем 1912, обраћао, опет, имагинарној публици.

Изложба слика Јеховиних сведока у стилу: Ми смо најбољи, најлепши и једини

Јуна 1912. године велечасни Ц.Ц. Рос, баптистички пастор из Хамилтона у Онтарију издао је памфлет “Неке чињенице о самозваном пастору Чарлсу Тејз Раселу”. У њему је писао о Раселовој личности и његовој новој “теологији”, за коју је рекао да је “анти – разумна, анти – научна, анти – библијска, анти – хришћанска и да је јадно изопачење Еванђеља Божијег Љубљеног Сина”. Рос је устврдио да је Расел псевдо – стручњак и “философ” који никад није похађао више школе, не зна скоро ништа о философији, историјској или упоредној теологији, нити је научио бар један класични језик.

Расел је тужио Роса за увреду и клевету. На суду, јеховистички пророк је казао да има високо образовање, одлично зна грчки и старојеврејски, а да је за “пастор” постављен од званичне црквене организације. Пред свемоћним Богом, Расел се заклео да ће говорити “истину, само истину и ништа осим истине”. Да видимо како је заклетву испунио.

Ево како је изгледало испитивање које је предузео адвокат Стентон, бранилац пастора Роса.

Стентон: Знате ли грчки алфабет?

Расел: Како да не!

Стентон: Можете ли ми рећи тачна слова ако их видите?

Расел: Нека да, али бих код неких могао да погрешим.

Стентон: Хоћете ли ми рећи имена слова на врху ове стране, стране 447, коју имам овде?

Расел: Па, не знам да ли бих био у стању.

Стентон: Можете ли ми рећи о каквим је словима реч, гледајући их?

Расел: Мој начин је... (овде је прекинут и није му дозвољено да настави).

Стентон: Да ли знате грчки језик?

Расел: Не.

/.../

Стентон: Да ли је тачно да никад нисте рукоположени?

Расел: Није тачно.

После унакрсног испитивања, Стентон коначно пита: “Сада реците – да ли сте икада били рукоположени од неког бискупа, клирика, свештеника, савета или било ког тела живих људи?”

Расел: Никад нисам рукоположен.

Расела је наследио судија Џозеф Стенли Радерфорд, који је 1929. делимично критиковао Раселову школу тумачења пророштва Библије. Данашњи јеховисти стога тврде да нису раселовци. Сам Радерфорд је у свом памфлету “Зашто служити Јехови?” себе прогласио Јеховиним гласноговорником за наше доба, тврдећи да има “Божанско овлашћење” проповеди. И он се “прославио” на суду: због кршења “Акта о шпијунажи” 1918. самозвани проповедник је извесно време провео у затвору, а затим је протеран из града Атланте, после чега су јеховисти настојали да га прогласе “мучеником”. Да би скренуо пажњу на себе и на јеховистички покрет, Радерфорд је 1933. године упутио изазов читавом Хришћанству, оптужујући га због “нетрпељивости”. Нудио је да плати радио – термин ради расправе са представницима Националног савета Христових цркава САД. Нико није ни приметио његов изазов. Радерфорд је много писао и штампао, тако да су нека његова дела до 1941. преведена на 80 (!) језика. Кад је умро, наследио га је Натан Хомер Конор, оснивач Гилеадске мисионарске школе, који је умро 1977. године, наслеђен од Фредерика В. Франца. Са сваким новим вођом, контрола над члановима покрета је расла, и финансијска моћ се увећавала.

Једна од важнијих чињеница из јеховистичке делатности је непрекидно негирање веза са Чарлсом Тејз Раселом, пошто о њему постоји велики број компромитујућих података. Па ипак, утицај “продавца чудотворне пшенице” је непорецив. Тако Радерфорд, који је Расела критиковао због библијског гатања, у својој књизи “Стварање”, које јеховисти сматрају ремек – делом, каже да је Бог изабрао Расела да напише “Студије из Светог Писма” како би људима објаснио прави смисао Библије, због чега је сатана са својим “агентурама” настојао да његова тумачења уништи, јер су му сметала. На сахрани “великог оснивача” Расела судија је рекао: “Наш брат не почива у смрти, него је тренутно прешао из људске у божанску природу, и заувек је са Господом”. У јулу 1950, “Кула стражара” Расела назива стручњаком за хронологију, који је одредио тачно колико година власт припада незнабошцима (2520, кажу они), као и то да се ова владавина завршава 1914. године. 1959. у својој историји “Јеховини сведоци у Божанској намери”, која представља преглед развоја покрета, Раселу је, као “оцу и оснивачу”, посвећено ни мање ни више него педесет страна текста.

1950. године јеховисти су издали свој превод Библије, препун преводилачких трикова који треба да “докажу” њихову доктрину. Пошто они, на пример, не верују да душа после смрти може да постоји одвојено од тела, јер је “душа у крви”, речи Христове покајаном разбојнику на крсту “монтирају” овако: “Заиста ти кажем данас, бићеш са Мном у рају”; међутим, у оригиналу, речи Христове гласе: “Заиста ти кажем: данас ћеш бити са Мном у рају” (Лк. 23, 43).

*****
*****

Преводилачки комитет јеховиста је у предговору за свој превод Новог Завета истакао да је њихов циљ приликом превођења био да избегну “заблудни утицај религијских традиција које имају свој корен у паганизму” (то јест, оних хришћанских заједница које верују у Свету Тројицу). Чињеница је, међутим, да у време превођења јеховисти нису имали ниједног квалификованог преводиоца са старојеврејског и грчког, што доказује и унакрсно испитивање Фредерика В. Франца, другог, а после Конорове смрти, првог човека светског јеховизма, који је у то време био на челу преводилачке комисије. Унакрсно испитивање одржано је 24. новембра 1954, и ево једног дела записа тог догађаја.

Питање: Да ли сте упознати са хебрејским?

Одговор: Да

(Франц)	
Питање:	Тако да поседујете основни лингвистички апарат?
Одговор:	Да, и користим га у свом библијском раду.
Питање:	Мислим да можете читати и пратити Библију на хебреском, грчком, латинском, шпанском, португалском, немачком и француском.
Одговор:	Да.
Касније је испитивање текло овако:	
Питање:	Ви, лично, читате и говорите хебрејски.
Одговор:	Не говорим хебрејски.
Питање:	Не?

Стручњаци кажу да је овај стих тако једноставан да студенти прве године хебрејског не могу да положе основни испит ако не умеју да га преведу.

Толико о “стручности” јеховистичких библиста.

*****
*****

Наравно да овакво незналаштво, помешано са сатанском гордошћу, рађа мржњу према свему аутентично хришћанском. Још у јуну 1940. године Стенли Хај је у “Читалачком прегледу” (“Reader’s Digest”) записао: “Јеховини сведоци мрзе свакога и настоје да мржњу учине узајамном ... Јеховини сведоци су од мржње направили религију”.

А како то изгледа у њиховим текстовима? Ево цитата из “Куле стражаре” (годиште 1951, страна 733):

“Мрзитеље Бог и народа Његовог треба мрзети, али то не значи да ћемо ми искористити било коју прилику да им нанесемо физичку озледу у духу злобе или пакости, јер и зло и пакост припадају ђаволу, док чиста мржња не (подвлачења су наша, нап. прир.). Морамо мрзети у истинском смислу те речи; то јест осећати крајњу и делатну одбојност, која се састоји у сматрању тако нечег одвратним, гнусним, поганим. Сигурно да мрзитељи Бога нису достојни да живе на Његовој дивној земљи. Земља ће бити ослобођена од покварењака и ми ни прстом не морамо мрднути да би смо их физички повредили, али морамо имати исправан став када су ови непријатељи у питању. Божије име (Јехова, нап. прир.) значи узвраћање непријатељима.

Јеховини непријатељи познају се по снажној одбојности коју осећају према народу Његовом, и делу које тај народ твори. Они би да га прекину и да све Јеховине сведоке осуде на затвор или конц – логор кад би то могли. Не зато што имају нешто лично против сведока, него због њиховог делања. Они објављују богохулне лажи и грде свето име Јехове. Зар да не мрзимо оне који мрзе Бога? Не можемо волети ове мрзитељске непријатеље јер су они достојни једино уништења. Вапијемо молитву псалмопесникову: “Докле ће се, Боже, ругати насилник? Хоће ли довијека противник пркосити имену Твојему? Зашто устављаш руку Своју и десницу Своју? Пружи из њедара Својих, и истријеби их” (Пс. 74, 10 – 11).

Снажно се молимо Јехови и вапијмо Њему да више не оклева и да покаже гнев Свој: “Без кривице моје стичу се и оружају се; устани за мене, и гледај. Ти, Господе, Боже над војскама, Боже Израилев, пробуди се, обиђи све ове народе, немој пожалити одметника. Нек се врате увече, лају као пси и иду око града /.../ Немој их побити да не би заборавио народ мој; распи их силом својом и обори их, Господе, браничу наш. За гријех уста њиховијех, за ријечи језика њихова; нек се ухвате у охолости својој за клетву и лаж коју су говорили. Распи у гњеву, распи, да их нема; и нека познају да Бог влада над Јаковом и од крајева земаљских” (Пс. 59, 4 – 6; 11 – 13). Ово су права осећања, жеље и молитве данашњих праведника. Да ли су и твоја?... Како презиремо делатнике безакоња и оне који би да сруше Божију организацију (Пс. 93, 9 – 18)!”.

Тако “Кула стражара”. А овако судија Радерфорд: “Бог је страшно лоше представљен од стране свештенства. Ако је ово тачно, онда је то доказ – закључак да свештенство не представља Бога и Христа, него непријатеља Божијег, ђавола... Ако Библија јасно доказује да су учења која они нуде погрешна и да је правац њиховог деловања погрешан, тада је једина олакшавајућа околност за њихова погрешна учења и погрешан правац делања то што су вођени злим и заводничким упливом Сатане, непријатеља Божјег” (Ц. Р. Радерфорд, “Измирење”, Бруклин, Њујорк 1928.).

У Православној Цркви, коју јеховисти и даље називају “ђавољом”, до дана данашњег и до краја света слушају се речи Христове: “Чули сте да је казано: љуби ближњега својега и мрзи непријатеља својега. А ја вам кажем: љубите непријатеље своје, благосиљајте оне који вас куну, чините добро онима који вас мрзе и молите се Богу за оне који вас гоне” (Мт. 5, 43 – 44).

И православни се моле Богу за јеховисте – да их Господ избави из мрака њихових заблуда, и да их упути на покајање и вечни живот, у Њему, Љубави Која је Тројица.

ЈЕХОВИСТИ НА ФИЛМУ

Тајни живот Јеховиних сведока често је филмован у Америци. Угледна филмска кућа традиционалних протестаната “Jeremiah films”, направила је производ који се, због озбиљности и фактографичности, може сматрати узором антисекташког документарца.

Прво што се у филму истиче је невероватан пораст чланова ове секте, као и пораст тиража “Куле стражаре”, која је једна од најтиражнијих секташких публикација у свету. Јеховисти делују сигурно и чврсто, али читава њихова историја, све до наших дана, не даје им пуно право на тако нешто.

Извори су, наравно, окултно мутни. Чарлс Тејз Расел, оснивач “Куле стражаре”, био је одушевљен окултном математиком пирамида, и пажљиво их изучавао, настојећи да закључке смести у свој “пророчки”, квазибиблијски систем. На Раселовом гробу стоји пирамида, древни пагански симбол.

Чланство секте је од почетка било храњено апокалиптичким страхом. Тако, на пример, Џон Најт, који је 1914. имао 15 година, памти панику због Раселових пророчанстава о смаку света те године. Пошто се ништа није збило, морали су да промене погледе. “То смо чинили и касније”, вели разочарани Најт.

Расела је наследио умишљени Радерфорд, адвокат који је себе прогласио судијом. Он је најавио пропаст за 1925. годину, објавивши да “милиони који сада живе никад неће умрети”. Даошла је 1925. година, и многи јеховисти су продали имовину и путовали проповедајући. Велики број фармера није сабро летину, чекајући смак света; очекивало се такође да ће из мртвих устати Авраам, Исак и Јаков, и да ће владати. Мада се то није збило, Радерфорд је заповедио да се 1929. године подигне Бет Сарим, Дом Принчева, у луксузном делу Сан Дијега, у коме треба да живе Авраам, Исак и Јаков.

Тридесетих, у доба највеће привредне кризе, Радерфорд се возикао у два кадилака, зимовао у Бет Сариму, а летовао у Европи.

Јеховисти убрзано оснивају своје радио – станице. Године 1934. има преко 400 станица које проповедају пропаст света. Радерфорд је у Бет Сариму умро 1942, не дочекавши јеврејске патријархе. Године 1948. кућа у Сан Дијегу је продата. Скоро нико од данашњих јеховиста ни не зна да је она постојала.

Питер Грегорсон, који је педесет година био члан секте, напустио ју је, суочивши се са књигом “The Finished Mystery”, која је настала у доба кад је Христос, тобож, испитивао земаљске цркве, и наша да су само јеховисти достојни Његовог учења (о овој превари у филму говоре Ленард и Марџори Кретијен, који су 24 године били у секти, при чему је Ленард био један од вођа). У књизи “The Finished Mystery” која је Грегорсона навела да иступи из секте пише да 1918. треба да помру милиони људи, тврди се да су Свети Архангел Михаило и његови ангели – папа и бискупи, да је библијско чудовиште Левијатан – парна локомотива, и слично.

Јеховистички преводи Библије су права лакрдија. У филму се појављује угледни класични филолог, стручњак за библијски текст, др. Џеј Р. Манти, који каже да никад није срео превод који је толико далеко од јеврејског и грчког оригинала као што је превод “јеховистичких стручњака”. Ту верзију, сматра Манти, “не можете узети као тачну јер је комерцијална и варљива и јер су они намерно заменили речи да би се то уклопило у њихове доктрине. Уништили су многе пасусе Новог Завета”. Ленард Кретијен сматра да то није нимало чудно, јер су јеховисти пошли од превода Библије који је направио Јоханел Грибер, спиритиста. Њему су духови диктирали како да преводи Нови Завет.

Рејман Френс је био члан секте шездесет година, а од тога је девет година провео у бруклинској управи покрета. У својој књизи “Криза свести” описује да је напустио секту кад је видео да Библија вођама уопште није битна, да је његова сабраћа из врха покрета слабо читају, и да им је основни циљ стварање ефикасније и јаче организације.

Јеховисти су, у складу са својим первертираним тумачењем Свете Књиге, неколико пута одређивали годину почетка краја света. Прво је то била 1799, затим 1914, а Френс сведочи да је био у бруклинској управи кад је одлучено да нова година почетка краја буде 1957, с обзиром да је тада послат “знак са неба” (то јест, лансиран је први “Спутњик”).

Јеховистичка хронологија се заснива на тврдњи да је Јерусалим пао 607. године пре Христа. Бивши секташ, Карл Олаф Џонсон, утврдио је након озбиљних седмогодишњих изучавања да је Јерусалим пао двадесетак година касније, и о томе обавестио вође покрета. Они су од њега захтевали да те резултате не објављује, а почели су и да га бојкотују, како би спречили да утиче на друге јеховисте.

Колико је у овој секти битна организација, говори и чињеница да јеховисти не крштавају у Име Оца и Сина и Светога Духа, него “у име Оца и Сина и Духом вођене организације”. Верујући да ће само

144.000 изабраних владати са Христом на небу, а да огромна већина “сведока”, тзв. “друго стадо”, небо не могу задобити. У САД имају најмање пет сати састанака дневно, и дужни су да иду од врата до врата, порповедајући, да би на крају месеца предали извештај о томе колико су кућа посетили и публикација поделили. Јеховисти нису лојални грађани својих држава – не признају изборе, војску, не поздрављају химну, нити државну заставу. Забрањене су им школске прославе и забаве, рођендани. Не празнују Божић ни Ускрс. Не смеју да полагају заклетву, нити да се друже са бившим члановима.

Сами јеховисти су повремено признавали грехе чак и у врху покрета: хомосексуализам, промене жена и злостављање деце. Бивши члан секте, др. Цери Беркман, угледан психолог, тврди да многи јеховисти пате од шизофреније, агресивности и алкохолизма. Просек оболелих од психичких поремећаја међу њима је знатно већи него код осталих друштвених групација.

Немилосрдни су према својим члановима. Доти Хоук прича о судбини свог сина Билија који се заљубио у удату јеховисткињу. Због тога је био јако узнемирен и заплашен, а претио је и самоубиством. Послали су га на тзв. “суд старца”, који има право да човека казни, пре свега искључењем из секте. Старци су му рекли да ће сутра донети пресуду. Младић је попио разређивач, и после три недеље умро. Сестра Билијева, Ронда, каже да нико од чланова секте није дошао на његову сахрану. Она је огорчена јеховистичком тврдњом да њихова вера снажи породицу. Њен брат се убио, њена мајка је покушала да се убије; две сестре и брат, који су остали у секти (Доти и Ронда су отишле) више не говоре с њима. Баба, такође јеховиста, није дозволила Ронди да се види са дедом пре старчеве смрти. Јеховистичко правило је да не дозвољавају члановима породице да се виђају са бившим јеховистима, чак и ако су им то деца или унуци. Воде досије о искључивању, са разлозима због којих је неко искључен, почев од секса ван брака па до слављења државних или школских празника. Највећим грехом сматрају повратак бившег члана Цркви, коју називају “сатанском”.

Власт бруклинског вођства је апсолутна, а његови аршини двоструки. Тако је у Мексику бруклинско вођство (вођено “Духом Светим”) одобрило својим члановима да варају државу, купујући од администрација потврде о одслуженом војном року. У афричкој држави Малави, међутим, шездесетих година овог века на хиљаде јеховиста је протерано из земље зато што су одбили да приме државне легитимације – опет по заповести бруклинских “отаца”.

Године 1975. јеховисти су, наравно неуспешно, прорицали смак света. Поновила се 1925: људима је саветовано да напуштају школе и фирме у којима раде да би се дали на “сведочење смака”. Пошто се ништа није десило, решили су да више не “проричу”. Међутим, да би до краја испрали мозак својих јадних следбеника, забранили су им читање било каквих књига у којима се критички говори о секти, а нарочито оних у којима се разобличавају њихова “пророчанства”.

Најстрашније у целом филму је сведочење брачног пара који није хтео да дозволи операцију новорођенчета због потребе да се изврши трансфузија крви. Пошто им је локални шериф законски одузео дете и предао на операцију, ови родитељи су схватили своју грешку, и сложили су се са трансфузијом, на опште згражавање своје “браће и сестара” по вери. Један од јеховистичких познатика им је пожелео да је дете примило крв заражену хепатитисом, и рекао им да се нада да ће им бебе умрети, зато што су прекршили заповест секташког безумља. Када су видели о каквој организацији је реч, млади брачници су је напустили главом без обзира.

Сигурно је да би се и у Србији могло снимити много филмова о трагичним последицама јеховистичког деловања, нарочито када је разарање породице, али и здраве памети, у питању. Режиере чекамо: материјала има на претек.

ГРУПА

АУТОРА

БИБЛИЈА БЕЗ БОГА ХРИШЋАНСТВО БЕЗ ЦРКВЕ

ИЗДАЈЕ: СВЕТИГОРА ИЗДАВАЧКА УСТАНОВА МИТРОПОЛИЈЕ ЦРНОГОРСКО – ПРИМОРСКЕ, ЦЕТИЊЕ 1997.